

με τέτοιο τρόπο, ώστε να δείξουν πώς ο μοναδικός της σχολός είναι η αντίληψη του έν-
τός της "Εαυτού.

12

Δεν προσπάθησε τόσο να δώσει ζωή στις λέ-
ξεις όσο στον γραμματικό-συντακτικό τους πε-
ρίγυρο: να δώσει ζωή όχι στο όλο της προ-
τάσεως αλλά στη δομή της. "Έτσι στρεβλώ-
νοντας τις λέξεις τις έβγαλε από τις κανο-
νικές τους γραμματικές και συντακτικές λει-

τουργίες, για τους δώσει το μέσο να εκφρά-
σουν έγγύτερα τις ζωτικές λειτουργίες των
άντρων και των γυναικών, των όποιων την
έμπειρία έχουν προοριστεί να δώσουν σωμα-
τικά.

13

Θά ταίριαζε, μαζί με την "Έμμι Ντίκινσον να
πεί: «Αν είμαι Κανένας! Έσύ ποιός είσαι».

ROY HARVET PEARCE

ΚΑΤΑΤΟΠΙΣΜΟΣ

'Ο Ε.Ε. CUMMINGS ήταν πεζογράφος, θεα-
τρικός συγγραφέας, ζωγράφος, ποιητής. Έ-
γραψε ταξιδιωτικές έντυπώσεις και παραμύ-
θια για παιδιά κι έδωσε στο Χάρβαρντ έξη
«μή-διαλέξεις». Γεννήθηκε το 1894 και πέθα-
νε το 1962. Για τρεις δεκαετίες από το 1930
ήταν το κέντρο των προφυλακών της σύγ-
χρονης αμερικανικής ποίησης. 'Η τυπογρα-
φική του ιδιορρυθμία είναι ο άμεσος πρόγονος
της ανάλογης σημειικής αμερικανικής ποίη-
σης — αλλά, ίσως, όχι και των άκροτήτων
της. Οι κριτικοί δε συμφωνούν στην άξιολό-
γηση του έργου του, αλλά γενικά παρατη-
ρούν πώς υπήρξε ένας ποιητής μ' έντονη πα-
ρουσία, όχι μόνο για την ιδιομορφία του.
Σε μας πους "Έλληνες τὰ ποιήματα του CUM-
MINGS θυμίζουν με τις λεκτικές τους άντι-
θέσεις θυζαντινή εκκλησιαστική ποίηση και
με την τυπογραφική τους μορφή έλληνιστικά
ποιήματα. "Επιδράσεις του θ' άνιχνεύαμε
μόλλον εύκολα στη σύγχρονή μας ποίηση, λό-
γου χάρι στο Σεφέρη.
Μιά ματιά στο πρωτότυπο φτάνει, για να φα-
νεί πόσο είναι εκ των πραγμάτων δύσκολο να
μεταφρασθεί ο CUMMINGS. 'Η ποίησή του
είναι γραμμένη αμερικανικά και είναι αμερι-
κανική απ' αυτήν μπορούμε να πάρουμε όχι

πολλά και από ένα μεγάλο αριθμό ποιημάτων
του, τίποτα. 'Η σελίδα του χαρτιού και τὰ
τυπογραφικά στοιχεία με τη γλώσσα που δι-
νουν και τις όποιες τὸ ύψος, τὸν τόνο, τις
δυνατότητες εικονικής παρουσίας μεταφέ-
ρουν, όλα συνεργάζονται και αποτελούν ένα
όργανικό σύνολο.

Με τέτοια ποιήσι ο CUMMINGS είναι ένας
ποιητής που διαβάζεται με πραγματική τέρ-
ψη. Χρηιάζεται όμως προσεκτικό διάβασμα,
που θα λογαριάσει όλα τὰ ιδιαίτερα στοιχεία
της ποίησής του.

'Ο Ε.Ε. CUMMINGS έβγαλε τὰ διδλα:
Ποιήματα 1923-1954 95 ποιήματα, 1958
73 ποιήματα 1963 Τὸ Τερόστιο Δωμάτιο
1948 Αὐτόν (θεατρικό) 1927 ΕΙΜΙ (τα-
ξιδιωτικό) 1933 Σάντα Κλόος (θεατρικό)
1946 'Εγώ, "Εξη Μή-διαλέξεις, 1958. Τὰ
ποιήματά του είναι συνολικά περίπου 750.
Ποιήματα του Ε.Ε. CUMMINGS παρουσίασε
ο μεταφραστής στὸ ΟΣΤΡΑΚΟ (1963) και
στην ΤΑΡΙΑ (1973).

Οι μεταφράσεις των πενήντα ποιημάτων που
παρουσιάζονται εδώ έγιναν τὸ 1966 για ένα
μικρό κύκλο φίλων, ξαναδουλεύτηκαν όμως
γι' αυτή την έκδοση.

1

Τὰ δάχτυλά σου φτιάνουν πρόμα λουλούδια
από
τό κάθε τί.
προσπαντός τα μαλλιά σου άγαπούνε οι ώρες:
λειότητα που
τραγουδάει λέγοντας
(μιά μέρα κι άν είναι ή αγάπη)
μή φοβάσαι, θα χαρούμε τό μάη.

τά λευκότερα πόδια σου άποφασιστικά ξεστρα-
τίζουν.

Πάντα
τά ύγρὰ σου μάτια παίζουνε με τὰ φίλιά,
που ή παραδοξότητά τους πολλά

λέει τραγουδώντας
(μιά μέρα κι άν είναι ή αγάπη)
για ποιο κορίτσι φέρνεις λουλούδια;

Νά είναι τὰ χείλη σου είναι πράγμα γλυκό
και μικρό.
Θάνατε, Σί όνομάζω πλούσιο πέρα από τον
κάθε πόθο
άν τὸ πιάσεις,
άλλιώως άπώντα.
(μιά μέρα κι άν είναι ή αγάπη
και τίποτα άν είναι ή ζωή, να φιλάει δὲ θα
πάψει).

2

όταν άφήσει ο θεός να είναι τὸ σῶμα μου

Ἄπο' κάθε μάτι σπονδαῖο θά βλαστήσει ἕνας
δεντρο-
καρπὸς ποὺ ἀπὸ κεῖ ταλαντεύεται

ὁ κόσμος πορφυρένιος θά χορεύει πάνω του
Ἀνάμεσα στὰ χεῖλη μου ποὺ πραγματικά τρα-
γούδησαν

ἕνα τριαντάφυλλο θά γεννήσει τὴν ἀνοιξη
ποὺ παρθένες ποὺ τὸ πάθος λειώνει

θά δάλουν ἀνάμεσα στὰ μικρά τους στήθη
Τὰ δυνατά μου δάχτυλα κάτω ἀπ' τὸ χιόνι

Θὰ μποῦνε σὲ σφοδρά πουλιὰ
ἐνῶ ἡ ἀγάπη μου θά περπατάει στὴ χλόη

τὰ φτερά τους θ' ἀγγιχτοῦνε μὲ τὸ πρόσωπό
της
κι ὅλη τὴν ὥρα αὐτὴ ἡ καρδιά μου θά 'ναι

Μὲ τὸ κύρωμα καὶ τὸ μύτιασμα τῆς θάλασ-
σας

3

μίλησα σὲ σένα
μ' ἕνα χαμόγελο κι ἐσὺ δὲν
ἀπάντησες
τὸ στόμα σου εἶναι σὰν
μιά συγχροδία μουσικῆ κατακόκκινη

Ἔλα πρὸς τὰ δῶ
"Ὡ σὺ, ἕνα χαμόγελο δὲν εἶναι ἡ ζωὴ;

μίλησα σὲ σένα μὲ
ἕνα τραγοῦδι κι ἐσὺ
δὲν ἄκουσες
τὰ μάτια σου εἶναι σὰν μιά ὕδρια
θεϊκῆς σιωπῆς

Ἔλα πρὸς τὰ δῶ
"Ὡ σὺ, ἕνα τραγοῦδι δὲν εἶναι ἡ ζωὴ;

μίλησα
σὲ σένα μὲ μιά ψυχὴ καὶ
ἐσὺ δὲν ἀπόρησες
τὸ πρόσωπό σου εἶναι σὰν ἕνα ὄνειρο κλειδω-
μένο

σ' ἄσπρη εὐφροδία
Ἔλα πρὸς τὰ δῶ
"Ὡ σὺ, ἀγάπη δὲν εἶναι ἡ ζωὴ;

μιλάω σὲ
σένα μ' ἕνα σπαθί
κι ἐσὺ εἶσαι σιωπηλὴ
ὁ μαιστός σου εἶναι σὰν ἕνα μνημα
πιο μαλακὸ ἀπὸ τὰ λουλούδια
Ἔλα πρὸς τὰ δῶ
"Ὡ σὺ, θάνατος δὲν εἶναι ἡ ἀγάπη;

4

ἀγάπη μου
τὰ μαλλιά σου ἕνα εἶναι βασίλειο
ποὺ βασιλιάς τους εἶναι τὸ σκοτάδι

τὸ μέτωπό σου εἶναι ἕνα σμήνος λουλουδιῶν

ἡ κεφαλὴ σου εἶναι ἕνα δάσος ξωντανὸ
γεμισμένο μὲ κοιμάμενα πουλιὰ
τὰ στήθη σου εἶναι σμήνη ἄσπρες μέλισσες
ἀπάνω στὸ κλαδί τοῦ σώματός σου
τὸ σῶμα σου εἶναι γιὰ μένα Ἀπρίλης
ποὺ σὲ μισχάλες του εἶναι τὸ ζῶγιο τῆς
ἀνοιξης

οἱ μηροὶ σου εἶναι ἄσπρα ἄλογα ξεγμένα σ'
ἄρμα βασιλιάδων
εἶναι ὁ στόχος καλοῦ τροβαδούρου
ἀνάμεσα τους εἶναι πάντα ἕνα εὐχάριστο τρα-
γοῦδι

ἀγάπη μου
ἡ κεφαλὴ σου εἶναι ἕνα φέρετρο
τοῦ δροσεροῦ κοσμήματος τοῦ νοῦ σου
τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς σου ἕνας εἶναι πολε-
μιστῆς
ποὺ ἦττα δὲν ξέρει
πάνω στοὺς ὄμους σου εἶναι τὰ μαλλιά σου
ἕνας στρατὸς
μὲ νίκη καὶ μὲ σάλπιγγες

οἱ κνήμες σου εἶναι δέντρα ὄνειρου
ποὺ καρπὸς τους εἶναι ἡ γινωμένη χλόη τῆς
λημονιάς

τὰ χεῖλη σου εἶναι σατράπες στ' ἄλικα
ποὺ στὸ φίλ τους εἶναι βασιλιάδες ται-
ριασμένοι
οἱ καρποὶ σου
εἶναι ἱεροὶ
κρατᾶνε τὰ κλειδιά τοῦ αἵματός σου
τὰ πόδια σου πάνω στοὺς ἀσφαγάλους σου εἶ-
ναι ἀνθοὶ σὲ ὕδρες
ἀπὸ ἀσῆμι

στὴν ὁμορφιά σου εἶναι τῶν αὐτῶν τὸ δίλημμα

τὰ μάτια σου εἶναι ἡ προδοσία
κουδουνιῶν ποὺ καταλαβαίνεις μέσα ἀπ' τὸ λι-
βάκι

5

μελέτα "Ὡ
γυναῖκα αὐτὸ
τὸ σῶμα μου.
γιατὶ εἶναι

ἀπλωμένο
μ' ἄδεια μπράτσα
πάνω τοὺς λόφους τοῦ Ἰλίου
νὰ σ' ὀνειρευτεῖ,

ἐπιδοκίμασε αὐτὰ
τὰ σταθερά ἀνικανοποίητα
μάτια
ποὺ ἔχουν δεῖ

τὸ ἄλλο καρναβάλι τῆς νύχτας

τὸ δάημο
τοῦ σκοταδιοῦ
ἀπὸ μετεωρίτες

ποὺ ξεχύνονται ἀπὸ παιγνιδίαιρα
ἀθάνατα χέρια
τὸ τίναγμα
τῶν πλεοθήμενων ἄστρον

(στὸ μελλούμενο καιρὸ θά
θυμᾶσαι αὐτῆς τῆς νύχτας τὶς ἐκπληκτικὰς
ἐκστάσεις — ἀργὰ
στὴ χορτασμένη

καρδιά γρήγορες
λουλουδοτρομερὰς
μνήμες
θά

ὀψώνονται, ἀργὰ
ξαναγυροῦν πάνω στὰ
κόκκινα διαλεγμένα χεῖλη

ὀράματα δίχως κλίμακα)

6

ὕπάρχει ἓνα
φεγγάρι μοναχὸ
στὴ γαλανὴ
νύχτα

ἐρωτευμένο νερὰ
τρεμουλιαστά,
τυφλωμένα ἀπ' τὴ σιωπὴ τὰ
κινητιστὰ οὐράνια ποθοπλαντάζουν ἐκεῖ ποῦ

σὲ τεταμένη ἀναστροσύνη
μυρωμένη μὲ λαχτάρα
ἢ κίτρινη ἀγαπημένη

στέκεται στὸ βουβὸ σκοτάδι
λυγερὴ
καὶ
ὀρητικὴ

(πάλι
ἀγάπη ἀργὰ
κόβω
ἀπὸ τὸ χαλνὸ στόμα σου τὸ

συνταρακτικὸ
λουλούδι)

7

καθὼς θανιμάσια εἶναι ἡ θάλασσα
ἀπ' τοῦ θεοῦ
τὰ χέρια ποῦ τὴν ἔστειλαν
νὰ κοιμηθεῖ πάνω στὸν κόσμον

κι ἡ γῆ μαφαίνεται
τὸ φεγγάρι θρυμματίζεται
ἓνα ἓνα
ἀστέρια πεταρίζουν καὶ γίνονται σκόνη

ἀλλὰ ἡ θάλασσα
δὲν ἀλλάζει
καὶ φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια καὶ
γυρίζει στὰ χέρια

κι εἶναι μὲ τὸν ἔτινο...

ἀγάπη,
τὸ σπᾶσιμο

τῆς ψυχῆς
σου
πάνω
στὰ χεῖλη μου

8

ἂν πιστεύω
στὸ θάνατο νὰ 'σαι σίγουρη
γι' αὐτὸ
εἶναι

γιατὶ μ' ἀγάπησες,
φεγγάρι καὶ ἡλιοδασίλεμα
ἄστρο καὶ λουλούδια
χρυσὸ κορσέντο καὶ ἀσημὰ δουδαμάρα

παλιορροίων τῆς θάλασσας
δὲν ἐμπιστεύτητα,
μὰ νύχτα
ὅταν στὰ δάχτυλά μου
ἔγερνε τὸ λαμπερὸ σου σῶμα
ὅταν ἡ καρδιά μου
τραγουῖδαγε ἀνάμεσα στὰ τέλεια σου
στήθη

σκοτάδι καὶ ἀστεριῶν ὁμορφιά
ἦταν πάνω στὸ στόμα μου πέταλα χόρευαν
μπροστά στὰ μάτια μου
καὶ πρὸς τὰ κάτω

τῶν τραγουδιῶν ἀγγιγμάτων τῆς
ψυχῆς μου
μυλοῦσε
ἡ πυρίσινη —

ποῦ χαιρετοῦσε ὡχρή—
ποῦ ἀπωχωροῦσε ἀμετάκλητη
θάλασσα
σὲ γνώρισα θάνατο.

καὶ ὅταν
θὰ ἔχω πιά προσφέρει τὴν κάθε εἰσδιάζουσα.
νύχτα, ὅταν ὅλες μου οἱ μέρες
θὰ 'χουν μπροῦς σ' ἓνα κάποιον

πρόσωπο γίνα
ἄσπρο
ἄρωμα
μόνο,

ἀπὸ τὶς στάχτες
τότε
ἐσὺ θὰ σηκωθεῖς καὶ ἐσὺ

θά 'ρθείς σ' αὐτήν καὶ θά δουρταίσεις

τὸ δάσχημα ἀπ' τὰ μάτια της καὶ θά διπλώ-
σεις
τὸ στόμα
της νέο
λουλούδι μὲ

τ' ἀνεφάνταστά σου
φτερά, ὅπου κατοικεῖ ἡ ἀνάσα
ὅλων τῶν ἐπιμονῶν ἄστρον

9

ἀπὸ τὰ διάφανα ἀόρατα
ἐκλεκτὸ τὸ ζύγισμα

στὶς σκοτεινὲς πύλες

πληγωμένων χορταίστικων ματιῶν

εὐκρινῶν ἀπὸ θαυμασμὸ
μιὰ ἰσορροπία ἓνα πλήγωμα
ἓνα ὠραῖο συγκράτημα

τὸ ἀκριβὲς ἀγορίστικο στόμα

τώρα γέρνει τὸ φάνο κεφάλι

τώρα τὸ κρύφιο λουλούδι ὀνειρεύεται

χωρισμένα χεῖλη
ἀχνὰ πάνω στὴ σύριγγα

10

τὸ φεγγάρι κρύβεται μὲς
στὰ μαλλιά της.

Ὁ
κρίνος
τ' οὐρανοῦ
γεμάτος ἀπ' ὅλα τὰ ὄνειρα,
ἐρχεται κάτω.

σκεπάστε τὴ συντομία της μὲ τραγούδισμα
κλείστε τὴν μὲ περιπλοκα θαμπὰ πουλὶ
μὲ μαργαρίτες καὶ λυκόφωτα
βαθύνετε τὴν,

Ἀπαριθμεῖστε
πάνω στὴ σάρκα
της
τῆς βροχῆς

τὰ μαργαριτάρια ποὺ χωριστὰ ψιθυρίζουν.

11

ὅταν τὸ τελευταῖο σου πάρεις χειροκρότημα,
κι ὅταν
ἡ τληκὴ ἀβλαία δώξει μ' ἓνα χτύπημα τὸν
κόσμο,

ἀφίηνοντας σ' ἡσικερὴ σιωπὴ καὶ ἀποθάρρυνση
ἐκείνη τὴ σκηνὴ ποὺ τὸ χαμόγελό σου δὲ θά
τὸ ξαναγνωρίσει,
ἀργοπορῶντας μιὰ στιγμὴ καθὼς σὲ βλέπω
τότε
συλλογιέμαι τὸ στραφταλιστὸ ρόλο ποὺ δὲ σ'
ἀφίηνονε νὰ παῖξεις·
βλέπω τὰ μεγάλα χεῖλη ζωντανά, τὸ πρόσω-
πο γκρίζο,
καὶ σιωπηλὰ ἀγέλαστα μάτια Μαγδαληνῆς.
Τὰ φῶτα γέλασαν γιὰ τελευταία φορὰ· ἔξω,
ὁ δρόμος
περιμένει στὸ σκοτάδι αὐτὴν ποὺ τὰ πόδια της
ἔχουν πατήσει
τὶς ἀνόητες ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων χρυσὴ
σκόνη·
σταματᾷ στὸ κατώφλι τῆς ἤτας,
ἡ καρδιά της σπᾷ σὲ χαμόγελο καὶ εἶναι ἡ
Λαγνεῖα....

καὶ δική μου ἐπίσης, μικρὸ ζωγραφισμένο
ποίημα θεοῦ

12

μπορεῖ ἔτσι νὰ μὴν εἶναι πάντοτε καὶ λέω
πῶς ἂν τὰ χεῖλη σου, ποὺ ἀγάπησα, ἀγγιζαν
ἐνοῦ ἄλλου, καὶ τ' ἀγαπημένα δυνατὰ σου δά-
χτυλα ἄδραχναν
τὴν καρδιά του, ὅπως τὴ δική μου ἔναν· καιρὸ
ὄχι μακρινὸ πολὺ·
ἂν σ' ἄλλουνοῦ τὸ πρόσωπο ἄπλωναν τὰ γλυ-
κὰ μαλλιά σου
σὲ τέτοια σιωπὴ σὰν αὐτὴ ποὺ ἐγὼ ξέρω, ἡ
τόσο
σπουδαῖα συστρεφόμενα λόγια ποὺ, θγάζον-
τας πάρα πολλὴ φωνή,
στέκονται ἀδύναμα μπροστὰ στὴν ψυχὴ ποὺ
γυρνᾷ ἀντιμέτωπη·

ἂν αὐτὸ γινόταν, λέω ἂν αὐτὸ γινόταν—
ἐπὶ τῆς καρδιᾶς μου, στείλε μου δυὸ λογά-
κια·
γιὰ νὰ πᾶω κατ' αὐτόν, καὶ νὰ τοῦ πιάσω τὰ
χεῖρα,
λέγοντας, Δέξου ἀπό·μένα ὅλη τὴν εὐτυχία.
Κι ἔπειτα τὸ πρόσωπό μου θά γυρίσω, καὶ ἔνα
θ' ἀκούσω ποὺλ·
νὰ τραγουδάει τρομερὰ μακριὰ μὲς στοὺς χα-
μένους τόπους.

13

μιὰ συνήχηση τοῦ ἀπείρου
ὀξύνει τὴν πρόσκαιρη λαμπρότητα αὐτῆς τῆς
νύχτας

ὅταν οἱ ψυχὲς ποὺ ἔχουν ξεχάσει τὴν ἐλαφρό-
τητα
στὴν ταπεινότητα, παρατηρώντας τὴ μοιραία
πτήση
κόσμων οὕθε τούτῃ ἡ γῆ εἶναι ἓνα ὄνειρο ἐκ-
σπενδονισμένο
σὲ παθιασμένες κάτω λεωφόρους ἀξωότητας

σκέφτονται για πόσο κι αυτές θ' άχτινοδο-
λούν,
στήν ισορροπημένη τους άχτινοδολή άνεαό-
τητας.
Σάν δ,τι είναι στά δειλούδα πέρα από την
καταδικασμένη σκέψη

είναι σά γυναίκα έρωτιάρα για νά γνωριστει
κι ό άντρας, που τό δίδ του είναι πάντα πιο
χειρότερο από τό μηδέν,
νώθει τό συνταρακτικό έπέκεινα μόνο για
τόν έαυτό του—

μιά τέτοια νύχτα ή θάλασσα μέσ στά τυφλά
της μίλλα

θρυμματιζόμενης σιωπής χαμογελάει σοβαρά

14

Ένα πράγμα τό πιο νέο πληρες εθθραυστο έν-
τονο
που όλοκληρωτικά ή μνήμη τρέμοντας άνα-
λαμβάνει
—τό φίλ σου, τά μικρά σπρωξιματα της σάρ-
κας, κάνει
τό κορμί μου νά λυπάται όταν τό λιανό φεγ-
γάρι
γίνεται μιά σχίζα άξιοσημείωτη μέσ στην εθ-
ασθησία
του άχνόφωτου

...ή άν τό ήλιοδασίλεμα προσφέρει μιά
άβιαστη μυώδη γιγάντια χρωματική
γοσθιά που έπιτήδεια πλάθει τή σιωπή
—νά νιώθω πώς μέσ' άπ' τή σταματημένη ό-
λόκληρη μέρα
φριχτά και σοβαρά ανατριχιάζει
ή στιγμή του ένθουσιαστικού διαστήματος
έν' ένα λίγο θαυμαστό, και νά έλω
"Ίσως μ' άγγιξε τό σώμα της' και ν' άντιμε-
τωπίζω

ξαφνικά τους φωτισμένους ζωντανούς λόφους

15

ή άγάπη μου χτίζει ένα χτήριο
γύρω σου, ένα ντελικάτο γλιστερό
σπίτι, ένα γερό εθθραυστο σπίτι
(που άρχίζει στό παράξενο άρχίνισμα

του χαμογέλιου σου) μιά έπιτήδεια άξεστη
φυλακή, μιά άκριδή άχαρη
φυλακή (χτίζοντας κείνο κι αυτό νά έν' "Ε-
τσι,
Γύρω άπ' την άνέγνοιαστη μαγεία του στό-
ματός σου)

ή άγάπη μου χτίζει ένα μαγικό, ξεχωριστό
πόργο μαγείας και (καθώς φαντάζομαι)

ήταν ό Γεωργός Θάνατος (που τόν μισούνε
τά νεαρίδικά) θά

θρυμματίσει τόν κόλπο του λουλουδιού τού
στόματός σου
διέ θά περιάξει τόν κήπο μου
τόν έπίμοχθο, τυχαίο

όπου τό περιτριγυρισμένο χαμόγελο
κρέμεται
χωρίς άνάσα

16

ή μικροκεφαλή μου άπιδόσχημη

κυρία που μέσ στό κολλώδες άχνοφώς
κινείται, ξαφνον

είναι τρία ζώα. "Η
μικρούλα ύσφύς συνέχεται

μ' ένα κίνημα "Αφρικανικό

προσφέρει ένα παιγνιδιακό έντονο μισό
Κοριτσιού που (σαν πάσσο

φίδα πλεούμενο πάνω στόν έαυτό του πάντα
και
άργά που προς τά πάνω δέδωσα χύνεται) ξε-
χύνει
μιά στάση

νά τρετίζει άνήθικα
ένώ οι μεγάλες και γεφές κνήμες που κι-
νούνται έπίσημα
σαν προσεκτικοί και μανιασμένοι κι όμορφοι
έλέφαντες

(άναμειγνύμενες σέ ψευδιστούς γεμάτα λείους
μηρούς
στοχαστικά)
που θυμίζουν τή Γυναικα και

πώς άνάμεσα
στός γοφούς της είναι ή "Ινδία

17

δική σου είναι ή μουσική για όργανα κανένα
δικό σου τό παράλογο χρώμα τό άνίδωτο

—δική μου ή άναγόραστη περιφορητική πρό-
θεση
μέχρι που θά ξεπεραστεί άλλως ή σάρκα μας
αυτή
άπ' τό λαλούμενο λουλούδι
(άν έχω φτιάσει έγώ τραγούδια

αυτό διέ νοιάζει και πολύ τόν ήλιο,
ούτε θά ένδιαφερθεί ή δροχή
προφυλαχτά που παρατείνει
τ' όχι - σοβαρό μισόφωτο) σκιές θά έχουν άο-
χίσει
των μαλλιών τό γιγαντιαίο σκουλήκι, έκστα-
τικό, κρώμμο...

δικά σου είναι τά ποιήματα που δέν τά γράφω.

Σ' αυτό τουλάχιστον κερδίσαμε ένα κύρωμα
πάνω στο θάνατο,
τη σιωπή, και τ' ὄξεα μουσικό φῶς

τοῦ αἰφνιδίου τίποτα... la bocca mia «αὐτός
τὸ φίλησε ὅλος τρέμοντας»

ἢ ἔτσι νόμισε ἡ κυρία

18

ποιὸς ξέρει ἂν τὸ φεγγάρι εἶναι
ἓνα ἀερόστατο, πού βγαίνει ἀπὸ μιὰ πόλη αἰ-
σθαντική
μέσα στὸν οὐρανό—γεμισμένο μὲ λαὸ χαρι-
τωμένο;
(κι ἂν ἐσὺ ἢ ἐγὼ θά

φτάναμε μέσα σ' αὐτό, ἂν αὐτοὶ
ἐπαιρναν ἐμένα κι ἐπαιρναν ἐσένα μέσα στὸ
ἀερόστατό τους,
μὰ βέβαια τότε
θ' ἀνεβαίναμε ψηλότερα μ' ὅλο τὸ χαριτωμέ-
νο λαὸ

ἀπὸ τὰ σίτνια καὶ τὰ καμπαναριά καὶ τὰ σύν-
νεφα:
θὰ πλέαμε
μακριὰ κι ὅλο μακρύτερα πλεούμενοι πρὸς
μιὰν αἰσθαντική
πόλη πού δὲν τὴν ἐπισκέφτηκε κανεὶς ποτέ,
ὅπου

πάντα

εἶναι

Ἕνοιξη) καὶ ὁ καθένας

εἶν' ἐρωτευμένος κι ἀπὸ μόνα τους κόβονται
τὰ λουλούδια

19

ὅταν ἔρχεται ἡ ἀγάπη μου νὰ μὲ δεῖ εἶναι
μιὰ σταλίτσα σὲ μιὰ μουσική, μιὰ
στάλα πὺδ πολὺ σὰν κυρτοῦμένο χρῶμα (πὲς
πορτοκαλλί)

μπρὸς ἀπ' τὴ σιωπή, ἢ τὴ σκοτεινιά...

ὁ ἐρχομὸς τῆς ἀγάπης μου στέλνει
μιὰ θαυμάσια μυρουδιά στὸ πνεῦμα μου,

νὰ ὄλεπες σὰν στρέφω νὰ ὤρω
αὐτὴν πῶς τὸ ἐλάχιστό μου καρδιοχτύπι γί-
νεται λιγότερο.
Κι ὕστερα ὅλη ἡ ὁμορφιά της γίνεται ἓνα
μάγγανο
πού τὰ ἡρεμισμένα χεῖλη του δολοφονοῦνε ξά-
φνου ἐμένα,

ὅμως ἀπ' τὸ πῶμα μου τὸ ἐργαλεῖο χαμόγε-
λό της φτειάνει κάτω
ξάφνου φωτεινότερο καὶ ἀκριβές

—κι ὕστερα εἴμαστε Ἐγὼ κι Ἐκεῖνη...

τὶ εἶν' αὐτὸ πού παίζει τ' ὄργανέττο

20

μπροστά στὸν εὐθραυστο βαθμιαῖο θρόνο τῆς
νύχτας
ἀργὰ ὅταν διάφορα ἄστρα ἀνοίγουν
τὸ ἓνα πέρα ἀπὸ ἓνα ἀμόλυτο κύρωμα
δροσεροῦς θησαυροῦς σιωπῆς
(λεπτά ὁλοκληρωτικά

ἀνατέλλοντας, τὸν ἑαυτοῦ τῆς ὑψώνοντας ὁρ-
θὸν ὁλοκληρωτικά ἀργά,
ἰσχνὴ στὰ ἰσχία καὶ μὲ τὰ πανιά τῆς ὄνειρο
γεμάτα—
ὅταν πάνω σ' ἓνα πράσινο σύντομο κίνημα μι-
σώφοτου
τρέμει ἡ φανταστική τῆς Ἕνοιξης γαλέρα)
κάπου ἀμίλητα ἢ ζωὴ μου κάθεται τὸ ὅλο-
συρὸ
σφιγμένο πνεῦμα τοῦ ἐμένα κάπου ἀρχίζει
πάλι,
μοιράζεται τῆς χρονιᾶς τὴν τέλεια ἀγωνία.
Περμένοντας

(πάντοτε) πάνω σὲ μιὰ εὐθραυστη στιγμή
λότε

αὐτὴ ἡ ἴδια ἐμένα (ἀργά, ὁλοκληρωτικά ἐμέ-
να) θὰ πιέσει
μὲς στὰ νέα χεῖλη ἐξωγήμενη λεπτότητα

21

Κυρία τῆς Σιωπῆς
ἀπὸ τὸ ἐλκυστικὸ κλουβὶ τοῦ
σώματός σου
ἠρωθήκε

μέσα στὴν εὐαίσθητη

νύχτα
ἓνα
γρήγορο πουλὶ

(τρυνερά πάνω
τοῦ σκοταδιοῦ τὸ τεράστιο πρόσωπο
ἢ φωνή
σου

σκορπώντας προικισμένα μ' ἄρωμα
φτερά
ξαφνικά συνοδεύει
μὲ πόδια
ἠλιοκάθαρα

τὴν ὀξύνουσα ὁμορφιά τῆς αὐγῆς)

22

σκληρά, ἀγάπη
περπάτησε τὸ φθινόπωρο μακρὺ
τὸ τελευταῖο λουλούδι σὲ τίνος τὰ μαλλιά,
τὰ χεῖλη σου εἶναι κρῖνα ἀπ' τὰ τραγοῦδια
ποῖ εἶναι
πρῶτο νὰ μαραθεῖ, νὰ τελειώσει;
ξέβαθο τοῦ ἠλιόφωτος
πέφτει καί, σκληρά,
πέρα ἀπὸ τὸ χορτάρι

Έρχεται τὸ
φεγγάρι

ἀγάπη, περπάτησε τὸ
φθινόπωρο
ἀγάπη, γιατί τὸ τελευταίον
λουλούδι στὰ μαλλιά μαραίνεται·
τὰ μαλλιά σου εἶναι κρύα ἀπὸ
τὰ δνείρα,
ἀγάπη εἶσαι εὐθραυστή

—περπάτησε τὸ μάκρος τοῦ φθινόπωρου
χαμογέλα σκονισμένα στοὺς ἀνθρώπους,
γιά τὸ χειμῶνα
ποὺ νοιάζονται χαμπουριαστοί.

23

ἡλιοφῶς ἦταν πάνω
στὰ στόματα φρόβους καρδιές πνευμόνια μπρά-
τσα ἐλπίδες πόδια χέρια μας

κάτω μας ἡ ἀμίλητη Μεσόγειος πὺλ γαλανή
ἀπ' ὅσο εἴχαμε φανταστεί
λίγες κραυγές πλανώμενες μέσα
στὸν ψηλὸν ἀέρα
ἔβα πανάκι μιὰ ψαρόβαρκα κάποιος ἄφοτος
θεατής
μπορεῖ κάποιος κανένες μόλις γελώντας

παίζοντας κινούμενοι πέρα μακριὰ ἀπὸ κάτω
μας

[ὡς μιὰ δέλλα αἰχμαλωτισμένη σὰν κομμάτια
χαρταετοῦ μέσα στὰ δέντρα, ἐδῶ
κι ἐδῶ ἀντανακλῶμενο

ἡλιοφῶς
(παντοῦ ἡλιοφῶς ὅξυ ὀλοκληρωμένο
σιωπηλὸ

καὶ παντοῦ ἐσὶν τὰ φιλιὰ σου ἡ σάρκα ὁ νοῦς
ἡ ἀνάσα σου
ὀπλὰ ἀπὸ κάτω γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μου)
σὲ λίγο

ἓνα παχὺ χοῶμα ἠφώθηκε πρὸς τὸν οὐρανὸ
καὶ πρὸς τὴ θάλασσα

...τέλος τὰ μάτια σου ἐγνώρισαν
ἡμένα, χαμογελαστήκαμε, λύνοντας ἀπλώσαμε,
κοιτώντας
(ἔαπλώνοντας μὲς
στὸ χορτάρι πάνω σ' ἓνα
γκρεμιό) αὐτὸ ποὺ εἶχε ὑπάρξει κατὶ
ἄλλο προσεκτικὰ ἀργὰ μοιραῖα νὰ γίνεται οἱ
ἐαυτοὶ μας...

ἐνῶ στή μέση μέση τῆς φωτιᾶς ὀλόκληρος

ὁ κόσμος γινόμενος λαμπρὸς καὶ λίγος ἔ-
λειωνε.

24

μερικοὶ ζητάνε παίγνιμα ἀπ' τοὺς φίλους τους
μιὰ ἐγὼ ὄντας ἄλλιως

ῥητταγμένο· συνθῆτω χαμπύλες
καὶ κίτρινα, γωνίες ἢ σιωπὴς
γιά ἓνα σκοπὸ πὺλ λίγο λαθμένο)

ὁ ἑαυτός μου εἶναι γλῶττης τοῦ
ἰδιοματός τοῦ σωματός σου·
ὁ μουσικός τῶν καρπῶν σου·
ὁ ποιητὴς ποὺ ἔχει φῶδο
μονάχα μὴ μεταφράσει λάθος

ἓνα ρυθμὸ τῶν μαλλιών σου,
τ' ἀκροδάχτυλά σου
τὸν τροπὸ ποὺ κινεῖσαι)

ὁ

ζωγράφος τῆς φωνῆς σου—
πρὸ' ἀπ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα

ἀξιώλογα τίποτα δὲν εἶναι... γι' αὐτό, κυρία
εἶμαι εὐχαριστημένος ἂν κανένα
σκαλισμένο ἀπὸ μένα πρᾶγμα προκαλεῖ
τὸ κίνημά σου ἂν εἶναι δυνατό ἢ

ἄποιο δᾶνισμο (ἀπ' αὐτὸν τοῦ δικό του

λόγο) στὰ χεῖλιά σου
λεπτά ἂν δημιουργεῖ ἓνα ἐλάχιστο χαμόγελο
(δεξιὰ
ἂν ὑψώσει ἓνα ποίημα σὲ
μένα τὴν ξεκάθαρη χώρα τῶν
ματιῶν σου, ποὺ τοὺς δόθηκε ἓνα πρᾶσινο
μυστήριο)

25

εἶσαι σὰν τὸ χιόνι μόνο
καθαρότερη ταχύτερη, ὅπως ἡ βροχὴ
μόνο γλυκύτερη πὺλ ντελακάτη ἐσὺ

ποὺ κάποιος
ἀνθὸς σοῦ μακάριον ὅμως τρεμόντας (δριλοῖ
ποὺ τὸ φοβεθῆναι
μὴ χάσουν μὲς στὸ ἐλάχιστό σου κίνημα τὴν
πληγερὴ
ἱκανότητα ποὺ ζεῖ) κα ἀφ' οὗ
τίποτα δὲν περιμένα
πρὸ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ στιγμή,
μαζὶ μὲ οἶμα καὶ μὲ γέλιο
"ὦ κυρία μου
(καὶ τὸ κάθε θαυμασιὸ εὐθραυστο ποὺ ἀνα-
πνέει πρᾶγμα)

ἀφ' οὗ ἐγὼ κα ἐσὺ πᾶμε γιά τὴ σκόνη

ἀπὸ τὸ εὐθραστό σου
(μὰ προσαντὸς ἀπ' τὸ χαμόγελό σου,
ποὺ ξαφνικὰ πολὺ εἶναι
τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ θανάτου γάμος) μοῦ δίνει

θάρος

ἔτσι ποὺ στὸν ἑαυτὸ μου ἀκουμπιστὴς
οἱ μυτερές ἡμέρες σαλαρίζουν μάτια:

Ὅτε φεῶμαι πῶς

αυτό, πού λέμε ἐμείς ἡθινόπορο, ἔξωπνα
πεθαίνει καί πάνω ἀπό τὸν ὥριμο κόσμο περι-
φέρεται μὲ
ἔνα προσεκτικό καὶ κοντινὸ
χαμόγελο στὸ στόμα του (κάνοντας

κάθε τί ξαφνικά γερασμένο καὶ μὲ τ' ἀδέξια
του μάτια
σπρώχνοντας
τὸν ἕνα ἀπὸ κάτω κι ὁλότελα
μέσα σ' ὅλα τὰ ὠραία πράγματα)

ὁ χριώνας, πού ἡ "Ανοιξη θὰ τὸν σκοτώσει

26

ὅταν ἡ βροχὴ πού φοβοῦνται
ἔχῃ τὰ παιδιὰ οἱ ἄντρες
μυλαί (ἀνάμεσα σὲ φύλλα Μ' εὐκολία
μὲ φωνὲς σὰν γυναικῶν πού λένε

γιά θάνατο ἀγάπη γῆ σκοτάδι)
καὶ χίλια
μπερδέματα κουλουριάσματα ἀστέρια
Δέντρα, εὐκίνητα καθένα μὲ τὴ

Διὴ του κίνηση βαθιά μὲ προστυχιά

νὰ περιλάβει τοὺς ἀθῶα Καταδικασμένους
μὲ δυὸ λόγια, ὅτι κάποιον εἶναι

ἐξωδιαστά.

φτάνει

(ὅταν
Ῥοχεται ἡ Βροχὴ·
γιά πάντα δεβαιώνοντας, προεξοφλώντας
τὸ γέλιο τὸ κατοπινό—
σπειροειδῶς καταλαβαίνω

Τι

σημαίνει ἄγγιγμα
ἢ Τι κάνει ἓνα χέρι
μὲ τὰ μαλλιά σου
σὴ φαντασία μου

27

Ἐλα λίγο ἀκόμη —γιατί νὰ φοβάσαι—
νὰ τὸ πῶς πρῶμο ἀστέρι (ἔχεις καμιά εὐχή;)
ἄγγιξέ με,
πρίν ν' ἀφανιστοῦμε
(πίστεψε πῶς τίποτα πού ὁποτεδήποτε ἔχει
ἐφευρεθεῖ δὲ μπορεῖ νὰ καταστρέψει τούτη ἡ
τούτη τὴ στιγμή)
φίλα με λίγο:
ὁ ἀέρας
σκοτεινιάζει κι εἶναι ζωντανός —
ὡ ζῆσε μαζί μου μὲς στὸ λίγο
αὐτῶν τῶν χρωμάτων·
μόνα πού ἐλάχιστα
πάντα εἶναι πέρα ἀπ' τὸ ἄγγιγμα τοῦ θανάτου

καὶ τῶν "Αγγλῶν

28

ἀνάσανε μαζί μου αὐτὸ τὸ φόβο
πού πέρ' ἀπὸ τὴ νύχτα θὰ πάει)
θυμώμενη μόνο τόλμα
(Ὁλοκληρωτικά μελέτα πῶς

αὐτὰ τ' ἀμόλυντα λεπτὰ
πράγματα μισὰ-δαίμονας μισὰ
δέντρο μὲς στὸ ἡλιοθασίλεμα ὄνειρεῦνται
δξότιστα ἀπὸ ρίξα μέχρι φύλλο)

ἀλλὰ ἂν φωνὲς πού θὰ δελεάζει
μιά λαχταροῦσα αὐστηρὴ φλόγα)
ρωτοῦσαν τὴν ἀλληγορία
τοῦ βληματικοῦ μας εἴμα

Ἐλεγαν τέτοια νὰ δολοφονήσουνε τὸ χρόνο
(λυσμονώντας ὅτι εἶναι νὰ μάθουν
ὁλοκληρωτικά φαντάζοντας φωτιά)
μόνο μελέτα Πῶς

29

ἂν ἐγὼ ἀγαπῶ 'Εσένα
(πυκνότητα σημαίνει
κόσμους κατοικοῦμένους ἀπὸ περιπλανώμενες
αὐστηρὲς λαμπρὲς νεραίδες

ἂν ἐσὺ ἀγαπᾷς
ἐμένα) ἀπόστασι εἶναι νοῦς προσεκτικά
φωτεινὸς ἀπὸ ἀναρίθμητους νάνους
Πλήρους ὄνειρου

ἂν ἀγαπᾷμε ἓνας (δειλά)
τὸν ἄλλο, ποιὰ σύννεφα; ἢ μὲ τὰ Σιωπηλὰ
Λουλούδια μοιάζει ἡ ὁμορφιά
λιγότερο ἀπὸ τὴν ἀνάσα μας

30

μυλώντας γι' ἀγάπη (πού
Ποιὸς ξέρει τὸ
νόημά της· ἢ πῶς ἡ ὄνειροπόληση
ταιριάζει

ἂν ἡ καρδιά σου εἶναι δική μου) ἐγὼ
τὸ καταλαβαίνω μιά λεπὶδα χορταριοῦ
Σκέφτεται πέρα ἢ
γύρο (ὅπως καὶ τὰ ποιήματα εἶναι

καμωμένα) ἀπ' τὸ κόψιμό τους ἀπὸ Μᾶς.
αὐτὴ
ἢ θωπεῖα κεῖνο τὸ γέλιο
καὶ τὰ δυὸ ζωντανὰ φανερώνουν
πῶς ἡ ζωὴ εἶναι μόνο μισή (μέσα ἀπὸ

βαθὺ καιρὸ λοιπὸν
ἢ τίποτα ἂς νιώσουμε
τὸ πᾶν) πνεῦμα μέσα στὸ πνεῦμα σάρκα
Μέσα σὴν σάρκα διαδοχικά ἐξαφανίζονται

ἀγάπη μου ἀφοῦ
ἐσὺ καὶ
ἐγὼ εἴμαστε ὁλότελα στοιχειωμένοι ἀπὸ
ὅ,τι οὐτε εἶναι καμιά
ἡχώ ὀνειροῦ κι οὐτε
λουλουδίασμα καμιάς

ἡχώς (μόνο ἡ ἡχώ
τοῦ λουλουδισοῦ τοῦ

Ὀνειροπολήματος) ποὺ κάπου πίσω μας
πάντοτε προσπαθεῖ (ἢ κάποτε προσπαθεῖ ἀπὸ
κάτω
μας) νὰ (προσπαθεῖ;)
ὄρει κάτω (ὅμως ὦ χαριτωμένα) ἔνα
ἔμεις, ὁλοκληρωτικά ποὺ ἡ ἐλάχιστη

ἀνάσα του ἴσως ἐκπλήξει
τοὺς ἑαυτοὺς μας
—λοιπὸν ἄς
τὸ περιγραφονήσουμε ὅ,τι θάρρος δὲν εἶναι δική
μου

ἀγάπη (γιατὶ Κανείς μονάχα ξέρει
ποῦ ἡ ἀλήθεια γίνεται γιατί
πετάνε τὰ πουλιά καὶ
ἰδιαίτερα ποιὸς εἶναι τὸ φεγγάρι.

32

γιατὶ σ' ἀγαπῶ) ἀπόψε τὴ νύχτα

ντυμένο φύκια
μοῦ παρουσιάστηκε
τὸ πνεῦμα σου γλιστρούμενο
μὲ σιγογελαστά ἀποροήματα
ἀπὸ μαργαριτὰ ἀγριόχορτο κοράλλι καὶ λι-
θάρια·

ὠφώθηκε, καὶ (μυρὸς στὰ
μάτια μου βουλιάζοντας) πρὸς τὰ ἐντός, χά-
θηκε· μαλακά
τὸ πρόσωπο χαμόγελο μαστοὶ σου γαργαλί-
στηκαν
ἀπὸ τὸ θάνατο: πνίγηκαν μοναχὰ

πάλλω προσεκτικά μέσ' ἀπ' τὰ θάθη γιὰ νὰ ση-
κωθοῦν
αὐτοὶ σου οἱ καρποὶ
μηροὶ πόδια χέρια

ἰσορροπώντας
γιὰ νὰ ἐξαφανιστοῦν πάλι ὁλότελα·
ὁρμώντας ἥσυχα γρήγορα ἔρποντας
μέσ' ἀπ' τὰ ὄνειρά μου ἀπόψε
τὴ νύχτα, ὁλόκληρο τὸ δικό σου
σῶμα μὲ τὸ πνεῦμα του ἔπλεε
(ντυμένο μόνο

τῆς παλίσροιας τ' ὀξὺ κυριατιστὸ μουρμού-
ρισμα

33

ἐδῶ εἶναι ὁ ὠκεανός, αὐτὸ εἶναι τὸ φεγγαρο-
φῶς: πές
πὼς τὰ δυὸ ἦταν μ' ἀκριβεία τὸνα πέρ' ἀπ'
τὸ ἄλλο—
ἔτσι στὸ σκοτάδι κι ἐμεῖς πᾶμε, νοῦ στὸ νοῦ
ποὺ εἶναι τὸ ἀνατριχιαστικὸ ἐλάχιστο ἀπὸ τ'
ὅλο (γιατὶ τῆς ἀγάπης
τὸ μυστικὸ βῆμα τὸν ἑαυτὸ της ντύνει μὲ τὴ
μέρα)

ἐννοῶ, ἂν ὅποια αὐγὴ παράδοξη κουθέντιαζε
τὰ κοινονοῦντα πνεύματά μας, θὰ ἐξαφανιζό-
σουν
ὄχι ἀληθινά· ὅπως ὁ πλανήτης τοῦτος δῶ (κα-
ταλαβαίνεις;)

λησημοναί τὴ σήμιασα κι αἰώνια θάλασσα

—ὅμως ἂν ἡ ἴδια ἐσὺ τὸ 'χεις γιὰ θαυμαστὸ
ποῦ ἡ (πόσο φωτεινὴ) ζωὴ σου κατὰ τὸ μισό-
φωτο θὰ
διαλυθεῖ ξαναολοκληρωθεῖ ντύσει μέσα ἀπὸ
μένα,
μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι λιγότερο θαυμασιό
ἀπ' αὐτὸ
μονάχα ἀπὸ σένα ἡ καρδιά μου πάντα κινεῖται

34

ὁ ἔρωτας εἶν' ἕνας τόπος
& στὸν τόπο μέσα αὐτὸν τοῦ
ἔρωτα κινεῖται
(μὲ λαμπρότητα γαλήνης)
ὅλοι οἱ τόποι

τὸ ναὶ εἶν' ἕνας κόσμος
& στὸν κόσμῳ αὐτὸν τοῦ
ναὶ ζοῦν
(ἐπιτήδεια δοστροχωμένοι)
ὅλοι οἱ κόσμοι

35

νὰ εἶσαι μὲ τὴν ἀγάπη (λίγο)
πὸ προσεκτικὸς
Παρά μὲ κάθε τι
φύλα την ἴσως μόνο

ἕνα τίποτα πὸ λίγο
(ἀπλῶς πὸ πέρα ἀπ' τὸ πόσο πολὺ)
κοντὰ ἀπ'
τὸ τίποτα, νὰ θυμᾶσαι τὴν ἀγάπη μὲ συχνή

ἀγωνία (νὰ φαντάζεσαι
τὸ ἐλάχιστό Της ποτὲ μὲ πλείστη
μνήμη) δόσε ὁλότελα σὲ κάθε
Αἰώνια τὴν ἐλευθερία του

(Τόλμα μέχει ἕνα λουλουδί,
καταλαβαίνοντας δίχως μέτρο τὸ ἡλιοφῶς

“Ανοιξε ποιό χιλιοστό γιατί και
ἀνακάλυψε τὸ γέλιο)

36

ἂν δὲ μπορεῖς νὰ φᾶς πρέπει νὰ

καπνίσῃς καὶ δὲν ἔχουμε
τίποτα νὰ καπνίσουμε: Ἐλα μικρό μου

ἂς κοιμηθοῦμε
ἂν δὲ μπορεῖς νὰ καπνίσῃς πρέπει νὰ

Τραγουδήσεις καὶ δὲν ἔχουμε

τίποτα νὰ τραγουδήσουμε· Ἐλα μικρό μου
ἂς κοιμηθοῦμε

ἂν δὲν μπορεῖς νὰ τραγουδήσεις πρέπει νὰ
πεθάνῃς καὶ δὲν ἔχουμε

Τίποτα νὰ πεθάνουμε, Ἐλα μικρό μου

ἂς κοιμηθοῦμε
ἂν δὲ μπορεῖς νὰ πεθάνῃς πρέπει νὰ

ὄνειρευτεῖς καὶ δὲν ἔχουμε
τίποτα νὰ ὄνειρευτοῦμε (Ἐλα μικρό μου

“ Ἄς κοιμηθοῦμε)

37

πάνω μέσα στὴ σιωπὴ τὴν πράσινη
σιωπὴ μὲ τὴν ἀσπρὴ γῆ ἐντὸς τῆς

ἐσὺ θὰ (φίλα με) πᾶς

ἔξω μὲς στὸ πρωὶ τὸ νέο
πρωὶ μὲ τὸ ζεστὸ κόσμo ἐντὸς του

(φίλα με) ἐσὺ θὰ πᾶς

πὶο πέρα μὲς στὸ ἡλιοφῶς τ' ὥραιο
ἡλιοφῶς μὲ τὴ σταθερὴ μέρα ἐντὸς του

ἐσὺ θὰ πᾶς (φίλα με

κάτω μέσα στὴ μνήμη σου καὶ
μὰ μνήμη καὶ μνήμη

ἐγὼ) φίλα με (θὰ πάω)

38

ἡ ἀγάπη εἶναι πὶο πυκνότερη ἀπὸ ξέχνα
πὶο λεπτότερη ἀπὸ ξαναθυμῆσου
σπαινώτερα ἀπ' ὅ,τι ἓνα κόμα εἶναι ὑγρὸ
συχνότερη ἀπὸ τὸ ν' ἀποτυγχάνει

εἶναι πολὺ τραγὴ καὶ φεγγαροῖσα
καὶ πὶο λίγο θὰ ξεεῖναι
ἀπὸ ὅ,τι ὅλη ἡ θάλασσα πὸ μόνo
εἶναι πὶο βαθειὰ ἀπ' τὴ θάλασσα

ἡ ἀγάπη εἶναι πὶο λίγο πάντα ἀπὸ τὸ νὰ κερ-
δίξει
πὶο λίγο ποτὲ ἀπὸ ζωντανή
πὶο λίγο μεγαλύτερη ἀπ' τὸ ἐλάχιστο ν' ἀρ-
χίζει
πὶο λίγο μικρότερη ἀπὸ συχώρεσε

εἶναι πάρα πολὺ στὰ σύγκαλά της καὶ ἡλιακὴ
καὶ πὶο πολὺ δὲ μπορεῖ νὰ πεθάνει
ἀπ' ὅ,τι ὅλος ὁ οὐρανὸς πὸ μόνo
εἶναι πὶο ψηλὸς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ

39

τὸ ἓνα δὲν εἶναι μισὸ δύο. Εἶναι τὰ δύο μισὰ
τοῦ ἓνα:

κι ἂν ξανά ὀλοκληρωθοῦν αὐτὰ τὰ μισὰ, δὲ
θὰ τοὺς τύχει
θάνατος κι ὅποια ποσότητα· μὰ ἀπὸ
τὰ πλείστα τ' ἀριθμητὰ τὸ ἀληθινὸ περσότερο

πειράζει αὐτοὺς πὸν ἀγνοοῦν τὴν ἀσθηρὴ
θαυμάσια
αὐτὴ τὴν κάθε ἀλήθεια — νὰ φυλάγεται ἀπ'
αὐτοὺς τοὺς ἀκαρδους
σὰν τὸ νυστέρι τοὺς δοθεῖ, ἓνα φιλλ ἀνατέ-
μουν·

ἦ, ἡ λογικὴ τοὺς ξεπουλιέται, ξονειρεύονται
ἓνα ὄνειρο)

τὸ ἓνα εἶναι τὸ τραγοῦδι πὸν δαιμονικά κι ἀγ-
γέλοι τραγουδοῦν:

ὅλα τὰ δολοφόνα ψέγματα πὸν λέγονται ἀπὸ
τοὺς θνητοὺς κάνουνε δύο.

Οἱ ψεῖστες ἂς μαθαίνονται, γιὰ τὴ ζωὴ πλη-
ρώνοντας πὸν τοὺς δανείστηκε
ἐμεῖς (μὲ κάποιο δῶρο πὸν τὸ λέν γέννηση
μὲ τὸν πεθαμὸ) πρέπει νὰ μεγαλώσουμε

βαθιά στὸ σκοτεινὸ ἐλάχιστο τοὺς ἑαυτοὺς μας
νὰ θυμοῦνται

πὼς ἡ ἀγάπη μόνo ἱκευεῖ τὴ χρονιά του.
Χάσ' τα ὅλα, τ' ὅλο βρῆς

40

ἡ ἀγάπη εἶναι μὰ πηγὴ ὅπου
τρελοὶ πίνουν αὐτοὶ πὸν ἀνέβηκαν
πὶο ἀπόκριμηνη ἀπ' ὅ,τι οἱ ἐλπίδες εἶναι φόβ:
μόνο ποτὲ ὀνοματισμένη
γουνὰ πὶο πολὺ ἂν ἀπ' ὅ,τι κάθε
γνωστὴ ὁλότητα ἐξαφανίζεται

οἱ ἐραστὲς εἶναι ἀνέμυαλοι αὐτοὶ
ψηλότερα ἀπ' ὅ,τι οἱ φόβοι εἰν' ἐλπίδες
ἐραστὲς εἶναι αὐτοὶ πὸν γονατίζουν
ἐραστὲς εἶναι τοῦτοι πὸν τὰ χεῖλη τους
θυρμιματίζουν ἀνεφάνταστο οὐρανὸ
βαθύτερα ἀπ' ὅ,τι τὰ οὐράνια εἶναι κόλαση

41

ἂν ὄχι γιὰ δική σου
τιμὴ,

τρισαριτωμένη μου,
τίποτα
νά μὴν κινεῖται νά μὴν ἀναπαύεται
—ἐσὺ φέρνεις

(ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆ
γῆ) μὰ
πομπή
θαυμάτων
πρὸ γιγάντιων παρὰ ν' ἀποδείξουν
πῶς οἱ φρόδοι μας

ἦταν ἐλπιδες: τὸ φεγγάρι
ἀνοιχτὸ
γιὰ σένα καὶ κοντὰ
θὰ τινάζει
ἡμερὰ τοῦ ἐπειδὴ
κάθε γιατί

ἀστεριῶν (πλεούμενου
πάνο σὲ
διόλου πρὸ λιγότερο ἀπ' ὁλόκληρο
τὸ χρόνο)
σοῦ δίνει ἐπιτήδευο
τῇ φλόγα του

ἔτσι εἶναι ἡ καρδιά σου
σ' ἐγρήγορση,
ἀπὸ γλώσσες
δὲν εἶναι καμιά
ὅμως αὐτὴ καλὰ τὸ ξέρεϊ
καὶ μπορεῖ

τέλεια νὰ μιλάει
(νιφάδα
κι οὐράνιο τόξο πνεῦμα
καὶ ψυχὴ
νοήμορφη καὶ
ἀπρίλης

ποὺ νεώτεροι παρὰ
ν' ἀρχ(σούν
εἶναι, κινεῖνται οἱ κόσμοι
γιὰ δική σου
(κι ἀναπαύονται, ἀγάπη μου)
τιμὴ

12

ὁ ναὶ εἶναι μὰ εὐχάριστη χώρα:
ἐν εἶναι χειμωνιά
(χαριτωμένη μου)
ἄς ἀνοιξοῦμε τὴ χρονιά

κι οἱ δύο εἶναι ὁ σωστός καιρὸς
(ὄχι ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος)
θησαυρὸ μου,
ὅταν παρουσιάζονται οἱ βιολέττες

ἡ ἀγάπη εἶναι βαθύτερη ἐποχὴ
ἀπὸ τὴ λογικὴ
γλυκερία μου ἐσὺ
(κι εἶναι ὅπου εἴμαστε ἀπρίλης)

43

τὰ δέντρα
ἦταν στὸ (δόσε
δόσε) μπουμπουκιάσμα ὅταν σ' ἐμένα
ἔσῃ
ἔκλινες ἀπὸ ἀγάπη
ἀγάπη εἶπες ἔκανες
ὦ ὄχι ναί

ἡ γῆ ἦτανε στὴν
(ζῆσε

ζῆσε) ἀνοιξή
μ' ὅλα τὰ ὥραια
πράγματα ὅταν σὲ
μένα
ἔδωσες ἔδωσες ἀγαπημένη

τὰ παυλιὰ εἶναι
στὸ (τὰ δέντρα εἶναι στὸ)

τραγοῦδι
ὅταν σὲ μένα ἐσὺ
πηδάς κι ἐγὼ γεννιέμαι ἐμεῖς
εἴμαστε ἡλιοφῶς τοῦ
ἔνα

44

ἂν τὸ

πράσινο
ἀνοιξεῖ
λίγο τὸ
λίγο
ἦταν

πολύ καὶ τὸ πολὺ

εἶναι
πάρα πολὺ ἂν
ἡ πράσινη ρόμπα
ἂ
ν
οἱ
ἔ
εἰ
καὶ δύο εἶναι

ἀγριοφράουλες

45

ὁ τζαίηκ δὲ χωνεύει
ὅλα τὰ κορίτσια (τὰ
κορίτσια τὰ δειλά, τὰ τολμηρά
κορίτσια τὰ ἥρεμα
περήφανα αἰσθηματικά καλὸτροπα)
ὅλα ἐκτὸς ἀπ' τὰ ψυχρά
κορίτσια

ὁ πῶλ προφρονεῖ ὅλα
τὰ κορίτσια (τὰ
ἔξυπνα κορίτσια, τὰ κοντὰ
κορίτσια τὰ λεπτὰ

79.

μοίρα καμιά (γιατί ἐσύ εἶσαι ἡ μοίρα μου,
γλυκειά μου) θέλω
κόσμο κανένα (γιατί ὥραία ἐσύ εἶσαι ὁ κό-
σμος μου, πιστή μου)
κι εἶσαι ἐσύ ὅ,τι ἀπὸ πάντα τον σημαίνει ἔνα
φεγγάρι
κι ὅ,τι ἕνας ἥλιος πάντα τον θά τραγουδάει
εἶσαι ἐσύ
ἐδῶ εἶναι τὸ μυστικό τὸ πιὸ βαθὺ πρὸς κανεὶς
δὲν ξέρει

(ἐδῶ τῆς οἴζας εἶναι ἡ οἴζα καὶ τὸ μπουμπού-
κι τοῦ μπουμπουκουσὸ
κι ὁ οὐρανὸς τ' οὐρανοῦ ἐνὸς δέντρον ποῦ τὸ
λὲν ζοιή' πρὸς λάει
ψηλότερα ἀπ' ὅσο ἡ ψυχὴ μπορεῖ νὰ ἐλπίσει ἡ
μπορεῖ ὁ νοῦς νὰ κριστεῖ)
κι εἶναι αὐτὸ τὸ θαῖμα ποῦ κρατᾷ μακριὰ
τῶνα ἀπὸ τ' ἄλλο τ' ἄστρο

κρατᾷ τὴν καρδιά σου (τὴν κρατᾷ μες
στὴν καρδιά μου)

Ἀνάθεμα π' ἐκρέμιξεν τὸ μῆλον στὸ πεγάδιν'
τὸ μῆλον εἶχεν φάρμακον καὶ τὸ πεγάδ' μαγείας'
ἐμάγεψαν τὴν ἐγαπῶ, κι ἐπῆραν τινὰν θέλω'
τὴν ἐγαπῶ φορεῖ σακλὶν, τινὰν 'κι θέλω ροθχον.
Παρέρχεται με τὸ σακλιν κι ἀπ' τὸ ροθχον καλλίον.
Ἐγάπη στὸν ἀνέφορον βαρὺν φορτίον ἐνι.
Νὰ σύρ' ἀτό, 'κι σύρκεται' νὰ χάν' ἀτό, 'κι χᾶται.
Πάγω νὰ πάγω 'κ ἐπορῶ, κάθημαι καὶ καὶ κλαίγω.
Νὰ σύρ' ἀτό, 'κι σύρκεται' νὰ χάν' ἀτό, 'κι γᾶται'
κι ἂν σύρ' ἀτό στὸν ποταμόν, τὸν ποταμόν θολώνει'
κι ἂν σύρ' ἀτό στὴν θάλασσαν, καράβια περματώνει'
θέλει τὴν θάλασσαν αὐλὴν καὶ τὰ καράβια σπύτια,
καὶ τὰ καλὰ τὰ κύματα θέλει κεν γειτονίαν.

να	κοφο	μιλο	τις	μιλιας	κιδονι	τις	αγαπας	νερο
να	κοφο	κι	ενα	λιοφιλο	να	κρο	τον	ταμπουρα
χομα								μου
	φιλα	φιλα	φιλα	φιλα	φιλα	φιλα	φιλα	δεντρο
		ελα	φιλα	φιλα	φιλα	φιλα		
			ει	φιλα	εγο			
				ειμς				